

Coronamok – Er det Overkill?

I disse uger – foråret 2020 – er verden plaget af en virus: Covid – 19, almindelig kendt som 'Corona'. Bittesmå partikler af arvemateriale (her DNA) pakket ind i en kappe af protein og nogle få enzymer som gør det muligt at trænge ind i levende celler.

Myndighederne har som konsekvens af Covid – 19 på meget kort tid fået tildelt langt mere vidtrækkende beføjelser end det vi ellers er vant til. De kan lettere trænge ind i vores hjem og således krænke vores ejendomsret og vores grundlovssikrede ret til at forsamles er blevet inddraget.

Fornuftigt eller ej – det gør noget ved min grundlæggende tryghed ved at leve i et frit demokratisk land at man så ukompliceret, og på så kort tid kan sætte samfundets fundament til side. For hvad bliver det næste? Er vi da gået helt 'Coronamok'?

Meget store, ja ligefrem voldsomme beløb er uden nogen som helst form for tøven blevet brugt på særbevillinger i anledning af epidemien. Hvor meget det præcist handler om er ikke helt klart, men 290 milliarder er ikke helt forkert.

Der har været ca. 8000 dødsfald som følge af Corona blandt de ca. 60 millioner italienere. Vi er ca. 6 millioner danskere og hvis epidemien hos os forløber som i Italien vil vi således kunne forvente ca. 800 dødsfald herhjemme. Mange af dem ville være døde alligevel, men hvis vi nu siger at det går værre herhjemme end i Italien og at Coronapakkerne faktisk redder 1000 danskere fra coronadøden. I så fald har vi brugt 290 millioner kroner på hver eneste reddet dansker.

Hvor mange liv kunne vi have reddet dersom de penge havde været brugt på andre patienter?

Man kunne jo også have argumenteret, at vi ikke kun skal prioritere det at holde folk i live, men at pengene kunne have været brugt til fx anlægsudgifter: Mon ikke man fx kunne få 5 storebæltsbroer for beløbet? Og var det ikke 4 milliarder DSB's italienske togfornøjelser kostede? Det ville man så kunne gentage i hvert fald 60 gange. Britta Nielsen svindlede for 100 millioner kroner. Det kunne vi lade hende eller andre gøre ca. 3000 gange eller lige knap 1 gang dagligt i 10 år! Eller vi kunne forære 12 milliarder kroner i 'udbytteskat' ca. 20 gange.

Regeringen siger, at Coronapakkerne er en éngangsudgift så vi skal ikke bekymre os så meget. Og nåh ja, det havde jeg glemt: Der kommer jo med garanti aldrig igen en virus som denne – vel? Og der er ikke følgevirkninger som følge af epidemien – vel?

Endvidere, så er det jo heldigvis mest os gamle som Coronapakkerne kan redde. Dersom man i stedet havde reddet flere yngre arbejdsduelige ville folgeføleffekten på samfundsøkonomien have været en anden.

For at kunne betale 290 milliarder kroner til Coronapakkerne så skal hver eneste dansker – fra spædbarn til olding, rask som syg – betale hver 48.000 kr.

Det klarer vi jo selvfølgelig uden problemer og mange, inklusive regeringen vil sikkert sige, at sådan kan man naturligvis ikke regne og at mine overvejelser er naive og udtryk for en total manglende forståelse for økonomi og for et formørket menneskesyn. Men...????

Ud over de økonomiske og politiske, så er der også andre konsekvenser af de tiltag vi gør for om muligt at begrænse smitten. Mon ikke det også på den lange bane gør noget ved specielt de små børn og ved parforholdene når der bliver længere mellem kyssene og længere mellem enhver form for fysisk kontakt?

Og så kan vi ikke engang være sikre på, at det overhovedet nytter noget – eller om vi overhovedet gør det vi gør af de grunde som vi tror vi er motiveret af. Der argumenteres for at vi kan 'flade kurven ud' sådan at det samlede antal smittede fordeles mere jævnt således at sundhedsvæsenet har

Coronamok – Er det Overkill?

---

større sandsynlighed for på ethvert tidspunkt af epidemien altid at have respiratorer og andet udstyr i tilstrækkeligt omfang.

Men vi har allerede længe været i en mangelsituation, den har bare ikke hidtil på samme ubehageligt tydelige måde udstillet samfundets mangel på rettidig omhu. For der findes og opstår hele tiden nye meget dyre behandlingsformer for fx kræft der af rent økonomiske grunde umuligt kan tilbydes alle; hvad enten man kan lide det eller ej, så er prioritering i sundhedsvæsenet noget helt nødvendigt og i hvert fald ikke noget der vil blive mindre af i fremtiden – uden det vil sundhedsvæsenet lægge beslag på fuldstændigt ubegrænsede ressourcer.

Vi har slået os til tåls med at vi kan dø af tobaksrøg – ja folk køber jo cigaretterne også selv om de er udstyret med endda meget farverige billeder af de lidelser rygning kan medføre. Vi har tilsyneladende heller ingen problemer med at vi kan dø af de mange kemikalier der findes i svedent grillkød, spiritus, maling, benzin etc. Vi kan dø af hjerteanfald, hvilket imidlertid ikke afholder os fra flødeskumskager, smør, kød og tilsvarende – og når vi motionerer så er det nok mere for det gode udseendes skyld end det er for at snyde døden. Og vi kan dø i frygtelige trafikulykker, men mon ikke det er bøden snarere end døden der motiverer os til at overholde fartgrænserne?

Det undrer mig, at vi er så forholdsvis ligeglade med at vi kan dø af kræft, blodpropper eller trafikulykker mens vi reagerer så voldsomt overfor den noget mindre risiko der er for at vi kommer til at dø som følge af Corona.

Det er lidt usikkert hvor stor dødeligheden som følge af infektion med Covid – 19 så egentlig er, men det ligger vist under 1%, lidt afhængigt af fx alderen af den smittede.

Jo, mennesket skal dø, det ved vi godt – og jeg har andetsteds (i mit afsnit om Tro og religion side 5) argumenteret for, at faktisk så er hele vores liv indrettet på det faktum at vi skal dø.

Covid – 19 er hverken den første eller den sidste og slet ikke den farligste af de virus som menneskeheden har været eller vil blive udsat for. Så spørgsmålet er om de meget voldsomme tiltag som vi ser i hele verden i virkeligheden er lidt 'overkill' hvis man nu kan udtrykke det sådan.